

გადაწყვეტილება საქართველოს სახელით

04
თბილისი

დეკემბერი

2019

წელი

შესავალი ნაწილი

**თბილისის საქალაქო სასამართლო სამოქალაქო საქმეთა კოლეგია
მოსამართლე თინათინ ეცადაშვილი
სხდომის მდივა-ი ნატო ხელაშვილი**

მოსარჩელე (შეგებებული სარჩელის მოპასუხე) - შპს „ფ-----ი“

წარმომადგენელი - შა-----ე, ლე-----ია

მოპასუხე (შეგებებული სარჩელით მოსარჩელე) - შპს „ვე---ა“

წარმომადგენელი - ხა-----ი

დავის საგა-ი - თა-ხის დაკისრება

**შეგებებული სარჩელის დავის საგა-ი - ხელშეკრულებით ნაკისრი
ვალდებულების არაჯეროვა-ი შესრულების აღიარება, ზია-ის ა-აზღაურება**

აღწერილობითი ნაწილი

1. სასარჩელო მოთხოვნა

1.1. მოპასუხე შპს „ვე---ა“-ს მოსარჩელე შპს „ფა-----ი“-ს სასარგებლოდ 2015 წლის 01 მაისის „მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულებიდა“- გამომდინარე დაეკისროს 17 670,19 ლარის გადახდა.

2. შეგებებული სარჩელის მოთხოვნა:

2.1. დადგენილი იქნას შპს „ვე---ა“-ს და შპს „ფა-----ს“ შორის 2015 წლის 01 მაისს გაფორმებული „მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულებით“ ნაკისრი ვალდებულებების შპს „ფა-----ი“-ს მიერ არაკეთილსინდისიერი და არაჯეროვა-ი შესრულება და დაუდეკარი მართვა.

2.2. მოპასუხე შპს „ფა-----ს“ შპს „ვე---ა“-ს სასარგებლოდ დაეკისროს ზია-ის ა-აზღაურება 49 007 ლარის ოდენობით.

1.1. შპს „ფა-----ი“-ს სასარჩელო გა-ცხადება შპს „ვე---ა“-ს მიმართ უყრდნობა შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს (ს.ფ. 1-17):

2015 წლის 01 მაისს შპს „ფა-----ს“ და შპს „ვე---ა“-ს შორის დაიდო მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულება („მენეჯმენტ კონტრაქტი“). აღნიშნული ხელშეკრულების თა-ახმად მენეჯმენტ კომპა-იას ა-უ შპს „ფა-----ს“ და მის მიერ და-იშნულ დირექტორს გადაეცემოდა ქ. თბ-----ზე გა-თავსებული ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ს მართვა. მხარეთა შორის ა-აზღაურების პირობები გა-ისაზღვრა შემდეგნაირად: შპს „ვე---ა“ - დამკვეთ შემსრულებელს გადაუხდიდა მომსახურების საფასურს, რომელიც გა-ისაზღვრებოდა ფიქსირებული და საბონუსე გადასახადით, კერძოდ: მენეჯმენტ კომპა-იისათვის თვეში საბუღალტრო, საფინან-სო, იურიდიული და მარკეტინგული საქმია-ობისათვის ფიქსირებული გადახდით, რომელიც გა-ისაზღვრება შემდეგნაირად: ფიქსირებული ა-აზღაურება მოიცავდა: საბუღალტრო მომსახურება - 900 ლარი დღგ-ს გარეშე; ფინან-სური მომსახურება - 800 ლარი დღგ-ს გარეშე; იურიდიული მომსახურება - 300 ლარი დღგ-ს გარეშე; მარკეტინგული და პიარ მომსახურება - 600 ლარი დღგ-ს გარეშე; ხოლო ბონუსის სახით: დამკვეთის კუთვნილ ავეჯის სახლ „ბე-----ა“-ში არსებული ავეჯის (კოლექციის და სავა-რო ხაზის მიუხედავად) გაყიდვიდა-მიღებული მოგების 15 %-ი დღგ-ს ჩათვლით. ამასთან- მხარეები თა-ხმდებიან, რომ აღნიშნული 15 %-ის გადახდა დამკვეთის მიერ მოხდება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც დამკვეთის ყოველთვიური გაყიდვის მაჩვენებელი გადაა-არბებს თვეში 100 000 ლარს დღგ-ს ჩათვლით. აღნიშნული შედეგის დაფიქსირების, მენეჯმენტ კომპა-იისთვის გადასახდელი ბონუსის 100000 ლარის დღგ-ს ჩათვლით ზემოთ დაფიქსირებული მოგების 15 %-ის გადახდა მოხდება აღნიშნული თვის ბოლოს, მომდევნო თვის 10 რიცხვამდე. წინამდებარე ხელშეკრულების მოქმედების ვადა გა-ისაზღვრა 3 თვით, თუმცა იმ შემთხვევაში თუ ხელშეკრულების ვადის დასრულებამდე არც ერთი მხარე წერილობით არ გა-აცხადებდა უარს ხელშეკრულების შეწყვეტაზე, მხარეები თა-ხმდებოდნენ, რომ აღნიშნული ხელშეკრულების მოქმედება, იგივე სახელშეკრულებო პირობებით ავტომატურად გაგრძელდებოდა შემდგომი 5 თვის ვადით - 2015 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით. მოსარჩელის მხრიდა-სრულად იქნა ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებები შესრულებული, თუმცა მოპასუხეს დღემდე არ აქვს მომსახურების საფასურის გადახდილი.

კერძოდ: 2016 წლის 11 მარტს მხარეთა შორის გაფორმდა შედარების აქტი, რომლის მიხედვითაც საა-გარიშო 01.05.2015-31.01.2016 წლებში სულ მომსახურების ღირებულებამ შეადგინა 34670,45 ლარი, **აქელა- საა-გარიშო პერიოდში გადახდილი თა-ხა შეადგენს 17000.26 ლარს.** აღნიშნული შედარების აქტით, რომელსაც ხელს აწერს ორივე კომპა-იის წარმომადგენელი, მოპასუხე აღიარებდა, რომ **აქტის გაფორმების თარიღისთვის დამკვეთს**

მენეჯმენტ კომპა-იის წინაშე გააჩნდა 17670,19 ლარის დავალია-ება. 2016 წლის 17 მარტს მოსარჩელემ დამკვეთს გაუგზავნა გაფრთხილების წერილი, რომლითაც ეს უკა-ასკნელი ითხოვდა მოპასუხის მხრიდან- დავალია-ების გადახდას, თუმცა მის მიერ არ მომხდარა ვალდებულების შესრულება. მოსარჩელის მიერ 2017 წლის 05 ივნისს დამატებით იქნა გაგზავნილი გაფრთხილების წერილი, რომლითაც შპს „ვე---ა“-ს მიერ გადასახდელი თა-ხა შეადგენდა 17670,19 ლარს, აქედა- 6608 ლარი წარმოადგენდა შპს „ფა-----ი“-ს მომსახურების საფასურს, ხოლო 11062,19 ლარი -დარიცხულ ბონუსს. აღნიშნულ წერილზე მოპასუხემ წერილობით უპასუხა, რომ უარს ამბობდა თა-ხის გადახდაზე.

2.1. შპს „ვე---ა“-ს შეგებებული სასარჩელო გა-ცხადება მოპასუხე შპს „ფა-----ი“-ს მიმართ ეყრდნობა შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს (ს.ფ. 213-229):

2015 წლის 01 მაისს მხარეებს შორის ნამდვილად გაფორმდა მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულება, რომლითაც შპს „ფა-----ი“-ს როგორც მენეჯმენტ კომპა-იაზე გა-ხორციელდებოდა სხვა უფლებამოსილებათა დელეგირებასთან- ერთად: დირექტორის ხელმძღვა-ელობის და წარმომადგენლობითი უფლებამოსილების დელეგირება. მის მიერ აღებული იქნა სრული უფლებამოსილება ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ს მმართველობაზე. მე-----ისგან- ხორციელდებოდა სრული მართვა მათი მხრიდან- წარმოდგენილი პერსონალით, როგორც დირექტორატის, ასევე საბუღალტრო, საფინან-სო, იურიდიული მომსახურების მარკეტინგულ და პიარ მომსახურების კუთხით. მოპასუხე მხარე შპს „ფ-----ი“, როგორც მე-----ა ვალდებულებებს იღებდა როგორც იურიდიული პირი ა- მის მიერ და-იშნული მენჯერი (დირექტორი) დამკვეთის კომპა-იის საქმეებს გაუძღვებოდა კეთილსინდისიერად და იზრუნებდა კომპა-იის სწრაფ ფინან-სურ გა-ვითარებას და მოგებაზე გასაყვა-ად. მოპასუხე სრულად იღებდა პასუხისმგებლობას მისი ინიციატივით და-იშნული ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ს დირექტორის მიერ მიღებულ გადაწყვეტილებაზე, აგრეთვე პერსონალის ქცევაზე და მისგან- გამომდინარე შედეგებზე. გაუგებრობის თავიდან- აცილების მიზნით მე-----ა აცხადებდა, რომ „ფა-----ი“ პირადად აგებდა პასუხს მის მიერ და- იშნული მენეჯერის ქმედებებზე. მე-----ა სრულად იღებდა ქონებრივ პასუხისმგებლობას იმ ზია-ზე, რაც დაუდგებოდა კომპა-იას „მე-----ის“ დაუდევარი მართვით.

მოპასუხის მე-----ის შპს „ფა-----ი“-ს მიერ ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებები არ შესრულებულა, მათი მართვის პერიოდში ადგილი ჰქონდა პირადი (მე-----ის ფინან-სური მოგების მიზნით) ინტერესებიდან- გამომდინარე ავეჯის სახლ „ბე-----ა“-ს საბუღალტრო საქმიან-ობაში არასწორ აღრიცხვებს, შეგნებულად გაზრდილი მაჩვენებლებით

ცდილობდნენ კომპა-ის მოგების მაჩვენებლების გაზრდას, რომლის მიხედვითაც მხარეებს შორის გაფორმებული ხელშეკრულების მუხლი 3. პუნქტი 3.1.-ის ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ბონუსის მიღებას. შპს „ფა-----ს“ თავად არ აქვს 2015 წლის 01 მაისს დადებული ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებები ჯეროვნად და კეთილსინდისიერად შესრულებული მაშინ, როცა შპს „ვე---ა“-ს მათ მიერ ავეჯის სახლ „ბე-----ა“-ს დაუდევარი მართვით მიაყენეს ზია-ი.

შპს „ფა-----ი“-ს მმართველობის პერიოდზე 2015 წლის მაისიდან- 2016 წლის იანვრამდე პერიოდზე აუდიტის შპს „აუ-----ი“-ს მეშვეობით ჩაატარეს შემოწმება საფინანსო-საგადასახადო საქმია-ობის, ბუღალტრული აღრიცხვის და ა-გარიშგების მდგომარეობის შესახებ, რომლის მიხედვითაც გამოვლინდა მნიშვნელოვა-ი და უხეში დარღვევები, როგორც დირექტორის, ასევე ბუღალტრის მხრიდან, კერძოდ: 1) 2015 წლის 01 მაისიდან- თა-ამშრომლებზე გაცემულია ყოველთვიური და-ამატი ბონუსის სახით, რომელიც არ იყო რაიმე სახით რეგულირებული, როგორც ჩა-ს აღნიშნული ხორციელდებოდა დირექტორის სიტყვიერი, ერთპიროვნული გადაწყვეტილებით. გაყიდვების დროს არ არის ამორტყმული ჩეკები. 2015 წლის მაისიდან- სალარო ბარათის შემოწმებით იკვეთება მნიშვნელოვა-ი დარღვევები, კერძოდ: მა-----ე, რომელიც არის 50 %-ია-ი წილის მქონე პარტნიორი რამდენჯერმე გაცემულია დივიდენდის სახით გარკვეული თა-ხები, რომელიც არ არის დაბეგრული და ასახული საშემოსავლო საგადასახადო დეკლარაციაში. ასევე მა-ა-ა ინ-----ი 2015 საგადასახადო წელს ირიცხებოდა როგორც დებიტორი. სამ შემთხვევაში დებეტორული დავალია-ება გადახურულია გასაცემი დივიდენდებით, რომელიც ასევე არ არის დაბეგრული და შესაბამისად არ არის ასახული შესაბამისი თვის საგადასახადო დეკლარაციაში. მა-----ე ასევე რამდენჯერმე სალაროდ- გაცემულია თა-ხები, როგორც სესხის დაბრუნება მაშინ, როცა არ არსებობს მა-ა-ა ინ-----ის ვალდებულება სესხის სახით. აღნიშნული საბუღალტრო აღრიცხვები მა-ა-ა ინ-----ის მიმართ არის არარეალური და მენეჯმენტ კომპა-ისგა-თვითნებურად ნაწარმოები. 2) გაკეთებულია არასწორი ბუღალტრული გატარებები(გადასახდელი დივიდენდები) ხა-----ა სვ-----ზე, რომელიც არის 25 %-ია-ი წილის მქონე პარტნიორი. მასზე გასცა დივიდენდი, რომელიც ამავდროულად უკა- შემოატა-ინა სალაროში, რომელზეც არ მოიპოვება დოკუმენტი თუ რატომ გასცა დივიდენდის სახით ა- რატომღა შემოატა-ინა გაცემული თა-ხა და თუ დივიდენდის სახით გასცა, რატომ არ არის დაბეგრული შესაბამისი საშემოსავლო გადასახადის დეკლარაციაში. ასევე ხა-----ა სვ-----ზე სალაროდ- გაცემულია თა-ხები, როგორც სესხის დაბრუნება, მაშინ როცა არ არსებობდა ხა-----ა სვ-----ის მიმართ ვალდებულება სესხის სახით. ორ შემთხვევაში ფიზიკური პირების დებიტორული დავალია-ება გადაფარულია ხა-----ა სვ-----ის გასაცემი დივიდენდებით, რომელიც არაა დაბეგრული და ასევე არაა ასახული შესაბამისი თვის საშემოსავლო გადასახადის დეკლარაციაში.

ესეც არარეალური და თვითნებურად ნაწარმოებია მენეჯმენტ კომპა-იის მიერ. 3) მა----მ მე-----ე, 25 %-ია-ი წილის მქონე პარტნიორი 2015 წელს ირიცხებოდა, როგორც დებიტორი, აღნიშნული დავალია-ება გადაფარულია დივიდენდებით, რომელიც არ არის დაბეგრული და შესაბამისად არ არის ასახული შესაბამისი თვის საშემოსავლო გადასახადის დეკლარაციაში. ამ შემთხვევაშიც არარეალურია საბუღალტრო აღრიცხვები და ნაწარმოებია თვითნებურად მე-----ის მიერ. 4) ასევე სრულად არ არის დაბეგრული ხელფასი საშემოსავლო გადასახადები. 5) დასაზუსტებელია 2015 წლის შესაბამისი თვის დღგ-ს დეკლარაციები; 6) დასაზუსტებელია 2015 წლის შესაბამისი თვის დეკლარაციები; 7) ასევე დასაზუსტებელია შესაბამისი წლის მოგების გადასახადის დეკლარაციები; 8) დასაზუსტებელია 2015 წლის წლიური ქონების დეკლარაციები;

მოპასუხის მხრიდა- არაკეთილსინდისიერი მართვის და აღნიშნული დარღვევის გამო 2015 საგადასახადო წელს დამატებით გადასახდელად დაერიცხა სულ 23131 ლარი. მე-----ის მხრიდა- საგადასახადო ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო მოსარჩელემ შესაძლოა მიიღოს მნიშვნელოვა-ი ზია-ი, როგორც დარიცხული თა-ხის 23131 ლარის გადახდის ასევე საგადასახადო საურავის და ჯარიმის სახით.

2.1.2. მენეჯმენტი კომპა-იის მართვის პერიოდში საქონლის რეალიზაცია მიმდინარეობდა მნიშვნელოვა-ი დარღვევებით, კერძოდ: საქონლის რეალიზაციისას მე-----ის მხრიდა- დაუდევრადაა დადებული ფიზიკურ პირებთან- (მყიდველებთან-) შიდა გა-ვადების ხელშეკრულებები, ასევე არ არის არა-აირი ღონისძიება გატარებული შიდა გა-ვადების ხელშეკრულებით რეალიზებული საქონლის გადასახდელი საფასურის ამოღებაზე, რის გამოც მოსარჩელე შპს „კე---ა“-მ მიიღო მნიშვნელოვა-ი ზარალი ამოუღებელი თა-ხების გამო, კერძოდ, დარჩენილია დავალია-ება: შპს „სა-ე“-500 ლარი; ფიზიკური პირი და-----ძე-2400 ლარი; და-----ი-5700 ლარი; მა-----ძე-1600 ლარი; და-----ნი-830 ლარი; მა-----აძე-700 ლარი; ელ-----ე-1517 ლარი; აღ-----ე ქი-----ი-1465 ლარი; თა-----ძე-4361 ლარი; პა-----ია-909 ლა--- დარჩენილი დავალია-ება. აღნიშნულ შემთხვევაში დავალია-ებამ შეადგინა ჯამში 16052 ლარი.

ის რაც აუდიტორული კვლევით არ შესწავლილა შიდა გა-ვადების ხელშეკრულებებით მიუღებელმა შემოსავალმა და ზარალმა შეადგინა შემდეგი: თა-----ი-1950 აშშ დოლარი (4738,5 ლარი); თე-----ი-10000 ლარი; და-----ი-380 აშშ დოლარი (923,4 ლარი); გი-----ე-4000 ლარი; მა----მ გა-----ი-1600 აშშ დოლარი (3888 ლარი); გე-----ია-1836 აშშ დოლარი (4461 ლარი). ამ შემთხვევაში შპს „კე---ა“-სთვის მიყენებულმა ზია-მა შეადგინა ჯამში 28010 ლარი;

2.1.3. თვითღირებულებაზე დაბალ ფასებშია რეალიზებული საქონელი და-----
-----ეზე, მაშინ როცა საქონლის თვითღირებულება იყო 5049 ლარი, ხოლო
გასაყიდი ღირებულება შეადგენდა 7890 ლარს, ბოჭოიძეზე შესყიდვა გა-
ხორციელდა 2945 ლარად, აღნიშნულის გამო კომპა-იამ იზარალა 4945 ლარი
(7890-2945=4945).

მთლიანად შპს „ვე---ა“-მ მოპასუხის მხრიდან მიიღო საკმაოდ მნიშვნელოვანი
ზიანი, რომლის ჯამი შეადგენს აუდიტორული შემოწმების მაჩვენებლებით:

1) შიდა გა-ვადებებით შპს „ვე---ა“-მ იზარალა 16052 ლარი. 2) ამას
დამატებულმა აუდიტორული შემოწმების გარეშე დათვლილმა ზიან-მა
შეადგინა 28010 ლარი და 3) თვითღირებულებაზე ნაკლებად გაყიდული
საქონლის ნაწილში მოსარჩელემ ზიანი მიიღო 4945 ლარი, რომელმაც
საბოლოოდ შეადგინა 49007 ლარი; სახეზეა მხარეთა შორის დადებული
ხელშეკრულებით მოპასუხის შპს „ფა-----ი“-ს მხრიდან ნაკისრი
ვალდებულებების მნიშვნელოვანი დარღვევები არაკეთილსინდისიერი,
არაჯეროვანი, დაუდევარი მართვა და მოსარჩელისთვის მიყენებული
მნიშვნელოვანი ზიანი.

2.2 მოპასუხეთა პოზიცია

2.2.1. მოპასუხე შპს ვე---ა-ს პოზიცია შპს „ფა-----ი“-ს სარჩელთან- მიმართებით (ს.ფ. 57-66):

მოპასუხე შპს „ვე---ამ“ წარმოდგენილი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და გა-
მარტა, რომ მოსარჩელის მიერ მითითებული ა-აზღაურების პირობები
სრულყოფილად არ იყო გადმოცემული. საკუთარი ინტერესებიდან
გამომდინარე მას ამონარიდი აქვს გაკეთებული 2015 წლის 01 მაისს
გაფორმებული მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულებით
გათვალისწინებულ ა-აზღაურების პირობებიდან, სადაც ცალსახად
მითითებულია, რომ: დაკვეთის კუთვნილი ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ში
არსებული ავეჯის გაყიდვიდან მიღებული მოგების 15% დღგ-ს ჩათვლით.
გაუგებრობის თავიდან აცილების მიზნით მხარეები თანხმდებიან, რომ წინა
პუნქტებში ნახსენები მოგება უნდა დაითვალოს მას შემდეგ, რაც შპს „ვე---ა“-ს
მიერ დაიფარება თვის გა-მავლობაში გაწეული ყველა ხარჯი, მათ შორის
იჯარის საფასური ხელშეკრულებით ნაკისრი ფიქსირებული გადასახადი -
2600 ლარი, საკომუნიკაციო და საფოსტო ხარჯები, კომუნალური ხარჯები, თა-
ამშრომელთა ხელფასები, გადასახადები და სხვა ყოველთვიური ხარჯები.
ამასთან, მხარეები თანხმდებიან, რომ აღნიშნული 15 %-ის გადახდა დამკვეთის
მიერ მოხდება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც დამკვეთის ყოველთვიური
გადასახადის მაჩვენებელი გადაა-არბებს თვეში 100 000 ლარს დღგ-ს
ჩათვლით. აღნიშნული შედეგის დაფიქსირებისას, მენეჯმენტ კომპა-იისთვის
გადასახდელი ბონუსის 100 000 ლარის დღგ-ს ჩათვლით ზემოთ
დაფიქსირებული მოგების 15 % ის გადახდა მოხდება აღნიშნული თვის

ბოლოს, მომდევნო თვის 10 რიცხვამდე.

აღნიშნული ამონარიდი მოსარჩელის მხრიდან- კონტექსტიდან- ამოვარდნილი ტექსტით აბსოლიტურად გა-სხვავებული, რეალობას მოწყვეტილი შინაარსის ვალდებულებაა წარმოდგენილი.

2.2.2. 2017 წლის 17 მარტის გაფრთხილების წერილი შპს „ვე---ა“-ს არ ჩაბარებია. სარჩელზე დართულ გაფრთხილების წერილს ხელს აწერს არაუფლებამოსილი პირი, გი-----ი კო---ა, რომელიც შპს „ფა-----ი“-ს მიერ წინამდებარე ხელშეკრულების თა-ახმად დირექტორად იყო და-იშნული, რომელსაც ხელშეკრულების შეწყვეტის შემდეგ უფლებამოსილება აღარ გააჩნდა.

მოსარჩელის მხრიდან- 2017 წლის 05 ივნისს გაგზავნილ გაფრთხილებაზე მოპასუხებ 2017 წლის 19 ივნისს წერილობით უპასუხა. მათ გააცნეს თავ--ნთი პოზიცია და მიუთითეს იმ გარემოებაზე, რომ მოსარჩელის მხრიდან- ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ს მმართველობის პერიოდში ადგილი ჰქონდა მხარეებს შორის დადებული ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების შეუსრულებლობას, არაკეთილსინდისიერ მართვას, რის გამოც შპს „ვე---ა“-ს მიადგა მნიშვნელოვა-ი ზია-ი.

არა-აირი შედარების აქტი მხარეებს შორის არ გაფორმებულა. სარჩელზე დართული 2016 წლის 11 მარტის შედარების აქტი ხელმოწერილია არაუფლებამოსილი და და--ტერესებული პირის, გი-----ი კო---ას მიერ, რომელიც შპს „ფა-----ი“-ს მიერ და-იშნული იყო დირექტორად, რომელსაც ასევე ჰქონდა ფინანსური და--ტერესება ფინანსური საარგებლის მიღების კუთხით.

მოპასუხის გა-მარტებით, ვინაიდან- მოსარჩელის მხრიდან- ადგილი აქვს ხელშეკრულებით ნაკისრ ვალდებულებების არაჯეროვა- შესრულებას, მათი მხრიდან- გამოვლენილია ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ს დაუდევარი და არაკეთილსინდისიერი მართვა, რის გამოც შპს „ვე---ა“-ს მიადგა მნიშვნელოვა-ი ზია-ი. შესაბამისად, სარჩელი უსაფუძვლოა 17670.19 ლარის შპს „ვე---ა“-სთვის დაკისრების თაობაზე და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

2.3. შპს „ვე---ა“-ს შეგებებულ სარჩელზე მოპასუხე შპს „ფა-----ი“-ს პოზიცია:

2.3.1. მოპასუხე შპს „ფა-----მა“ წარმოდგენილი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ 2015 წლის 01 მაისს შპს „ფა-- ლა-----სა“ და შპს „ვე---ა“-ს შორის დადებული ფართის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულებით შპს „ფა-----ს“ და მის მიერ დირექტორის პოზიციაზე წარდგენილ კა-დიდატს, რომლის საბოლოო შერჩევა და და-იშვნა ხორციელდებოდა

მოსარჩელის მიერ, გადაეცემოდა ქ. თბ-----ზე გა-
თავსებული ავეჯის სახლი „ბე----ა“-ს მართვა, თუმცა ეს არ გულისხმობდა
მოპასუხის მიერ ავეჯის სახლის თვითნებურად მართვას. ყოველი ქმედება,
რომელიც იყო გა-ხორციელებული შპს „ფა-----ი“-ს მიერ შეთა-
ხმებული იყო შპს „ვე---ა“-ს დამფუძნებლებთან. სწორედ აქედან გამომდინარე,
ადგილი არ ჰქონია მოპასუხის მხრიდან თვითნებურ მართვას. მოპასუხის
მხრიდან ავეჯის სახლი „ბე----ა“-ს მართვა უპირობოდ გა-ხორციელდა
კეთილსინდისიერად, კომპა-იის მოგებაზე გაყვანის მიზნით. 2015 წლის 01
მაისამდე შპს „ვე---ა“-ს საერთოდ არ გააჩნდა ბუღალტერია, ხოლო 2015 წლის
01 მაისიდან შპს „ფა-----ი“-ს მიერ წარმოებდა კომპა-იაში სწორი და
გამართული ბუღალტერია.

2.3.2. მოსარჩელის მიერ წარმოდგენილი აუდიტორული დასკვნა არ ასახავს
სრულად არსებულ მდგომარეობას იმ პერიოდის მა-ძილზე, როდესაც
მოსარჩელეს ებარა შპს „ვე---ა“-ს მენეჯმენტი. მითითებულ დასკვნაში გა-
ხილულია 2015 წლის 1 მაისამდე არსებული მდგომარეობა, მაშინ, როდესაც
მითითებულ პერიოდში მოსარჩელეს საერთოდ არ ჰქონია შეხება შპს „ვე---ა“-
სთან. დასკვნაში არ ჩა-ს 2015 წლის 1 მაისიდან 31 დეკემბრამდე დაა-
გარიშებული მოგება და მოსარჩელის კუთვნილი დავალიანებების გაა-გარიშების
ბაზა. აუდიტორს იმის მაგივრად, რომ დაეა-გარიშებინა მოგება-ზარალი,
მოახდინა საბუღალტრო პროგრამის შერჩევითი შედარება საგადასახადო
დეკლარაციებთან და არა მთლიან ბაზის შესწავლით საქმის გამოკვლევა.
დასკვნა შესრულებულია არაკომპეტენტური და მიკერძოებული პირის მიერ.
შესაბამისად, მოპასუხე ვერ დაეთანხმება იმას, რომ საფინანსო საგადასახადო
დარღვევების გამო 2015 საგადასახადო წელს ბიუჯეტში გადასახდელი 23131
ლარი, რომელიც დაერიცხა კომპა-იას, არის მოპასუხის ბრალეულობით
გამოწვეული.

2.3.3. შპს „ფა-----ი“-ს თა-ამშრომლის მიერ ნამდვილად მოხდა დივნის
შეძენა, თუმცა მოსარჩელე არ უთითებს იმას, რომ აღნიშნული დივა-ი
საერთოდ არ იყო გასაყიდ კოლექციაში. ის იდო ავეჯის სახლის ჰოლში,
რომელსაც იყენებდნენ თა-ამშრომლები და სხვა პირები დასაჯდომად, იყო
მეორად მდგომარეობაში მისი გაყიდვის მომენტში და ბუნებრივ-- მისი
გაყიდვა გა-ხორციელდა თავდაპირველ ფასზე ნაკლებ ფასად. მოსარჩელე ვერ
ასაბუთებს და ამტკიცებს მოპასუხის მიერ ხელშეკრულებით ნაკისრი
ვალდებულებების არაკეთილსინდისიერად და არაჯეროვნად შესრულების
ფაქტებს. ასევე გაურკვეველია მის მიერ დათვლილი ზია-ის ოდენობა და არ
შეესაბამება რეალობას. მოპასუხის მხრიდან არ ყოფილა რაიმე სახის ქმედება
გა-ხორციელებული, რაც ზია-ს მიაყენებდა მოსარჩელეს.

2.3.4. მხარეთა შორის 2011 წლის 8 აგვისტოს დაიდო დამატებითი შეთანხმება
ხელშეკრულება, რომლის 3.1. პუნქტის მიხედვით, იჯარის ხელშეკრულების

საფასური პირველი 4 თვის მა-ძილზე გა-ისაზღვრა 6000 აშშ დოლარის ოდენობით. მომდევნო 8 თვის გა-მაკვლობაში კი 9500 აშშ დოლარის ოდენობით, ხოლო მეორე საიჯარო წლიდან- მოყოლებული 9000 აშშ დოლარის ოდენობით. იჯარის ხელშეკრულების 3.2 პუნქტით მხარეები შეთანხმდნენ, რომ წინამდებარე ხელშეკრულების ძალაში შესვლიდან- 2 წლის გა-მაკვლობაში საიჯარო ქირა გა-ისაზღვრებოდა 3.1. პუნქტის მიხედვით, ხოლო შემდგომ ორწლიან-ი პერიოდის დაწყებიდან- 5 კალენდარული დღის ვადაში მეიჯარე უფლებამოსილი იყო გადაეხადა საიჯარო ქირის ოდენობისთვის არსებული ფასი 11 %-იან-ი ცვლილების ფარგლებში, თუმცა საიჯარო ქირის ოდენობა არ შეიძლებოდა ყოფილიყო 10000 აშშ დოლარზე მეტი.

დამატებითი შეთანხმება ცხადყოფს, რომ 2015 წლის 1 ივნისიდან- 2015 წლის 1 ოქტომბრამდე იჯარის ღირებულება შემცირდა 8500 აშშ დოლარამდე, რაც გულისხმობს იმას, რომ მოსარჩელემ მოახერხა და შპს „ვე---ა“-ს იმ პერიოდში, როდესაც მენეჯმენტ კომპა-ია ცდილობდა თა-ხების აკუმულირებას და შპს „ვე---ა“-ს ფინანსური მდგომარეობის და გაყიდვების გაუმჯობესებას, მეიჯარესთან მიღწეული შეთანხმებით შპს „ვე---ა“-ს დაუბოგა 6000 აშშ დოლარი. (1 ივნისიდან- 1 ოქტომბრამდე პერიოდში 1500 აშშ დოლარით იჯარის საფასურის შემცირებით ჯამურად დაზოგილი თა-ხა), ხოლო 2015 წლის 1 ოქტომბრიდან- 2016 წლის 1 ოქტომბრამდე იჯარის ღირებულება გა-ისაზღვრა 10375 აშშ დოლარით, რაც გულისხმობს იმას, რომ შემდეგი ერთი წლის მა-ძილზე იმ პერიოდისათვის, რაც მეიჯარემ მოიჯარეს მისცა რათა ამ უკა-ასკნელს დაეუბოგა თა-ხები და აღნიშნული თა-ხები მოეხმარა გაყიდვების გაუმჯობესებისათვის, ამის სა-აცვლოდ მოიჯარემ უკვე არსებულ 10000 აშშ დოლარზე (იჯარის საფასურზე) დაუმატებდა 375 აშშ დოლარი ყოვეტვიურად, რაც ჯამში კომპა-იისთვის მა--ც წარმოადგენდა მომგებიან- გარიგებას, რადგან- 375 აშშ დოლარის ყოველტვიურად დამატება ერთი წლის მა-ძილზე გულისხმობდა ჯამში 4500 აშშ დოლარის გადახდას, რითაც კომპა-იამ მიიღო სარგებელი 1500 აშშ დოლარი, ასევე ის საშელავათო პერიოდი, რომელიც მეიჯარემ მისცა შპს „ვე---ა“-ს, მენეჯმენტ კომპა-იის დირექტორთა- ორთვ--ნი მოლაპარაკების შედეგად. 2015 წლის 1 მაისიდან- ორი თვის მა-ძილზე მეიჯარემ ასევე არ მოითხოვა საფასური იჯარის და აღნიშნული დავალია-ების დაფარვის შესაძლებლობა მოიჯარეს მისცა დამატებით შეთანხმებაში გა-საზღვრული გრაფიკის მიხედვით. ამდენად, მოსარჩელე ზია-ის მომტა- გა-ზრახ ქმედებებს კი არ ა-ხორციელებდა, არამედ ყოველნაირად ცდილობდა კომპა-იისთვის სასიკეთო საქმია-ობის გა-ხორციელებას და ამით გაყიდვების გაზრდას და ავეჯის ახალი კოლექციის შექმნას. ასევე მოხდა ძველი ავეჯის ჩამოფასება და კლიენტურის მოზიდვა გაყიდვების გაზრდის მიზნით.

შესაბამისად, შეგებებული სარჩელი დაუსაბუთებელი და უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

3. ფაქტობრივი გარემოებები

3.1. უდავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.1.1. 2015 წლის 01 მაისს შპს „ფა--ლა---თბილისსა“ და შპს „ვე---ას“ შორის დაიდო მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულება. აღნიშნული ხელშეკრულების თა-ახმად, მენეჯმენტ კომპა-იას, გა-სახილველ შემთხვევაში შპს „ფა-----ი“-ს და მის მიერ და-იშნულ დირექტორს გადაეცემოდა ქ. თბ-----ზე გა-თავსებული ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ს მართვა.

ხელშეკრულების მოქმედების ვადა გა-ისაზღვრა 3 თვით - 2015 წლის 1 მაისიდან- 2015 წლის 1 აგვისტომდე, ხოლო თუ ხელშეკრულების ვადის დასრულებამდე 7 კალენდარული დღით ადრე არც ერთი მხარე წერილობით არ გა-აცხადებდა უარს ხელშეკრულების შეწყვეტაზე, აღნიშნული ხელშეკრულების მოქმედების ვადა ავტომატურად გაგრძელდებოდა შემდგომი 5 თვის ვადით - 2015 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- მომსახურების ხელშეკრულება (ს.ფ. 18-24)

3.1.2. ზემოაღნიშნული ხელშეკრულების 3.1 პუნქტის თა-ახმად შპს „ვე---ა“ - დამკვეთი, შემსრულებელს გადაუხდიდა მომსახურების საფასურს, რომელიც გა-ისაზღვრებოდა ფიქსირებული და საბონუსე გადასახადით, კერძოდ: მენეჯმენტ კომპა-იისათვის თვეში საბუღალტრო, საფინან-სო, იურიდიული და მარკეტინგული საქმია-ობისათვის ფიქსირებული გადახდით, რომელიც გა-ისაზღვრება 2600 ლარის ოდენობით დღგ-ს გარეშე შემდეგი პირობებით: საბუღალტრო მომსახურება - 900 ლარი დღგ-ს გარეშე; ფინან-სური მომსახურება - 800 ლარი დღგ-ს გარეშე; იურიდიული მომსახურება - 300 ლარი დღგ-ს გარეშე; მარკეტინგული და პიარ მომსახურება - 600 ლარი დღგ-ს გარეშე;

ბონუსის სახით დამკვეთის კუთვნილ ავეჯის სახლი „ბე-----ა“-ში არსებული ავეჯის (კოლექციის და სავა-რო ხაზის მიუხედავად) გაყიდვიდან მიღებული მოგების 15 %-ით დღგ-ს ჩათვლით. გაუგებრობის თავიდან- აცილების მიზნით მხარეები თა-ხმდებიან, რომ წინა პუნქტში ნახსენები მოგება უნდა დაითვალოს მას შემდეგ, რაც შპს „ვე---ა“-ს მიერ დაიფარება თვის გა-მავლობაში გაწეული ყველა ხარჯი, მათ შორის იჯარის საფასური, წინამდებარე ხელშეკრულების წინა პუნქტში ხსენებული ფიქსირებული გადასახადი 2600 ლარი, საკომუნიკაციო და საფოსტო ხარჯები, კომუნალური ხარჯები, ამასთან- მხარეები თა-ხმდებიან, რომ აღნიშნული 15 %-ის გადახდა დამკვეთის მიერ მოხდება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც დამკვეთის ყოველთვიური გაყიდვის მაჩვენებელი გადაა-არბებს თვეში 100 000 ლარს

დღგ-ს ჩათვლით. აღნიშნული შედეგის დაფიქსირებისას მენეჯმენტ კომპა-
იისთვის გადასახდელი ბონუსის 100 000 ლარის დღგ-ს ჩათვლით ზემოთ
დაფიქსირებული მოგების 15 %-ის გადახდა მოხდება აღნიშნული თვის
ბოლოს, მომდევნო თვის 10 რიცხვამდე.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- მომსახურების ხელშეკრულება (ს.ფ. 18-24)

3.1.3. შპს „ფა-----ი“-ს დირექტორმა დამკვეთს შპს „ვე---ა“-ს 2016 წლის
17 მარტს გაუგზავნა გაფრთხილების წერილი დავალია-ების დაფარვის
თაობაზე. იმავე შინაარსის წერილი მოპასუხეს გაეგზავნა გა-მეორებით 2017
წლის 05 ივნისს. აღნიშნული წერილით შპს „ვე---ა“-ს მიერ გადასახდელი თა-ხა
შეადგენდა 17670,19 ლარს, აქედა- 6608 ლარი წარმოადგენს შპს „ფა-----
-ი“-ს მომსახურების საფასურს, ხოლო 11062,19 ლარი წარმოადგენს დარიცხულ
ბონუსს.

მოპასუხის მიერ თა-ხის გადახდა არ მომხდარა. საპასუხო წერილით მიუთითეს
იმ გარემოებაზე, რომ ადგილი ჰქონდა მოსარჩელის მხრიდან- ავეჯის სახლი „ბე-
-----ა“-ს მმართველობის პერიოდში მხარეებს შორის დადებული
ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებების შეუსრულებლობას,
არაკეთილსინდისიერ მართვას, რის გამოც შპს „ვე---ა“-ს მიადგა მნიშვნელოვა-
ი ზიან-ი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- გაფრთხილების წერილი (ს.ფ. 28-31)
- გაფრთხილების წერილი (ს.ფ. 40-41)
- გაფრთხილების წერილზე საპასუხო წერილი (ს.ფ. 38-39)
- გაფრთხილების წერილზე საპასუხო წერილი (ს.ფ. 67-68)

3.2. დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.2.1. შპს „ფა-----ს“ და შპს „ვე---ა“-ს შორის 2016 წლის 11 მარტს
გაფორმდა შედარების აქტი, რომლის თა-ახმადაც საა-გარიშო პერიოდში 2015
წლის 1 მაისიდან- 2016 წლის 31 იანვრის გა-მავლობაში მომსახურების
ღირებულებამ შეადგინა 34 670,45 ლარი. **აქედა- საა-გარიშო პერიოდში
გადახდილი თა-ხა შეადგენს 17 000,26 ლარს და აღნიშნული შედარების
აქტით მოპასუხემ აღიარა დავალია-ება 17 670,19 ლარის ოდენობით.
შედარების აქტს ხელს აწერს ორივე კომპა-იის წარმომადგენელი.
ერთის მხრივ შპს „ფა-----ი“-ს დირექტორი ზვ--დ გა-----ია, ხოლო
მეორეს მხრივ შპს „ვე---ა“-ს დირექტორი გი-----ი კო---ა.**

სასამართლო ვერ გაიზიარებს მოპასუხის მოსაზრებას იმასთან- დაკავშირებით,
რომ გი-----ი კო---ა არაუფლებამოსილი პირი იყო და მას არ ჰქონდა შედარების

აქტზე ხელმოწერის უფლებამოსილება.

საქმეში წარმოდგენილია 2015 წლის 29 აპრილის შპს „ვე---ა“-ს პარტნიორთა კრების ოქმი, რომლის მიხედვით შპს „ვე---ა“-ს დირექტორობიდა-გათავისუფლდა სო-----ი და მის ნაცვლად დირექტორად და--იშნა გი----ი კო---ა.

საქმეზე მოწმის სახით დაკითხულმა ხა-----ა სვ-----მ, რომელიც წარმოადგენს კომპა-იის 25 %-ია-ი წილის მქონე მფლობელს, დაადასტურა, რომ პარტნიორთა კრებაზე „ვე---ა“-მ საქმია-ობა გადასცა მენეჯმენტ კომპა-იას და დირექტორად და--იშნა გი-----ი კო---ა, რომელსაც მა-ამდე შეხება არ ჰქონია „ვე---ა“-სთა-. ეს იყო მოსარჩელის მოთხოვნა, რომ არ მომხდარიყო მათ საქმია-ობაში ჩარევა და ხელის შეშლა მართვაში, ამისთვის კი სჭირდებოდა თავის მიერ და-იშნული დირექტორი, რომელიც გა-ახორციელებდა კომპა-იის მართვას. ხელშეკრულება შეწყდა 2015 წლის დეკემბრის ბოლოს, თუმცა გი-----ი კო---ა აგრძელებდა ფაქტობრივად საქმია-ობას და მისი სხვა დირექტორით ჩა-აცვლება ობიექტური და სუბიექტური გარემოებების გათვალისწინებით მოხდა მხოლოდ 2016 წლის მარტის ბოლოს. ფიზიკურად გი-----ი კო---ა, როგორც დირექტორი ა-ხორციელებდა საქმია-ობას, თუმცა ისეთი საქმია-ობის გა-ხორციელება, რაც მის ხელმოწერას სა-ირობდა ძირითადად არ ხორციელდებოდა ხოლმე. გი-----ი კო---ას დირექტორობის პერიოდში მოხდა სადავო შედარების აქტის გაფორმება და მის მიერ მოეწერა ხელი.

შესაბამისად, სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს იმ ფაქტობრივ გარემოებას, რომ 2016 წლის 11 მარტს მხარეთა შორის შედარების აქტის გაფორმებისას შპს „ვე---ას“ დირექტორს წარმოადგენდა გი-----ი კო---ა, აღნიშნული ხელმოწერის მომენტისთვის გი-----ი კო---ა კვლავ წარმოადგენდა მოპასუხე კომპა-იის დირექტორს და ამ დროისთვის მისი გათავისუფლება დაკავებული თა-ამდებობიდა- არ მომხდარა. ამდენად, ის წარმოადგენდა შედარების აქტზე ხელმოწერის უფლებამოსილ პირს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- შედარების აქტი, და-ართი (ს.ფ 25-27)
- შპს „ვე---ას“ 2015 წლის 29 აპრილის პარტნიორთა კრების ოქმი (ს.ფ 91-95)
- მოწმის ჩვენება (იხ.სასამართლო სხდომის ოქმი 11.11 2019, 17:43:08-17:50:58)

3.2.2. შპს „ვე---ა“-ს დავალია-ება მოსარჩელე შპს „ფა-----ი“-ს წინაშე შეადგენს 4774.11 ლარს.

საქმეზე სპეციალისტის სახით დაკითხულმა ვა-ო ხვ-----მა გა-მარტა, რომ მათ მიერ არ მომხდარა საქმეში წარმოდგენილი შედარების აქტის შესწავლა იმ მიზეზით, რომ აღნიშნული აქტი არ ყოფილა მათთვის

წარდგენილი მხარის მიერ. სადავო შედარების აქტი წარმოდგენილი იქნა სასამართლოში მას შემდეგ, რაც შედგა აუდიტორული დასკვნა. თუმცა კიდევ რომ ყოფილიყო აღნიშნული შედარების აქტი წარდგენილი გამოსაკვლევად, საქმის გამოკვლევა მოხდებოდა პირველადი საბუღალტრო დოკუმენტებით. საგადასახადო შემოწმება ჩატარდა 2015 წლის 1 იანვრიდან - 2016 წლის 1 იანვრამდე პერიოდზე. გამოკვლევა დაეყრდნო შპს „ფა-----ი“-ს მიერ „კე---ა“-სთვის მიწოდებულ ა-გარიშფაქტურებს და შპს „კე---ა“-დან გადახდილ თანხებს. შპს „ფა-----ი“-ს მიერ წარდგენილი იქნა ა-გარიშფაქტურები თუ რა თანხები ეკუთვნოდა თვეების მიხედვით. კერძოდ: 2015 საგადასახადო წელს ბიუჯეტში დამატებით გადასახდელად დაერიცხა 23131 ლარი, მათ შორის დღგ-ს ნაწილში 1440 ლარი, საშემოსავლო გადასახადის ნაწილში - 6414 ლარი და მოგების ნაწილში - 15277 ლარი. **საქმეში წარმოდგენილი ა-გარიშის ბარათის მიხედვით შპს „ფა-----ი“ აღიარებს სახელფასო და საბონუსე დავალია-ებს 4771,11 ლარის ოდენობით.** აღნიშნული ა-გარიშის ბარათი შპს „ფა-----ი“-ს მიერ არის წარმოდგენილი და დაა-გარიშებული. სპეციალისტის გა-მარტებით საგადასახადო ა-გარიშფაქტურებია ის, რაც წარადგინა მოპასუხე მხარემ და რასაც დაეყრდნო სპეციალისტი კვლევის დროს, შესაბამისად მიიღო ის სხვაობა გადასახდელ და გადაუხდელ თანხებს შორის და აღნიშნული არის აუდიტის სახით წარმოდგენილი შპს „კე---ა“-ს მიერ 4774.11 ლარზე და არა იმ თანხაზე, რაც შედარების აქტში არის მითითებული.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

სპეციალისტის ჩვენება (იხ.სასამართლო სხდომის ოქმი 11.11 2019, 17:06:47-17:40:20)

3.2.3. სასამართლო ვერ გაიზიარებს მოსარჩელის წარმომადგენლის მოსაზრებას იმასთან დაკავშირებით, რომ მოპასუხის დირექტორმა ხელი მოაწერა და აღიარა მოსარჩელის წინაშე დავალია-ების არსებობის ფაქტი 17670.19 ლარის ოდენობით, რაც გათვალისწინებული უნდა ყოფილიყო აუდიტორული დასკვნის შედგენის და საგადასახადო შემოწმების ჩატარების დროს.

სასამართლო გა-მარტავს, რომ ვალის აღიარება, თავისი შინაარსით ცალმხრივ გარიგებას წარმოადგენს, რადგან იგი მიმართულია სამართლებრივი ურთიერთობის წარმოშობისაკენ. თუმცა, აღნიშნული ინსტიტუტი მიმართულია არა ახალი, დამოუკიდებელი ვალდებულების წარმოშობისაკენ, არამედ ადასტურებს ვალის ამღიარებლის მოვალეობას, შეასრულოს უკვე არსებული ვალი. დაუშვებელია, რომ ვალის აღიარება ატარებდეს აბსტრაქტულ ხასიათს, ამიტომ იგი უნდა გა-ხორციელდეს არსებული ვალდებულებით-სამართლებრივი ურთიერთობის ფარგლებში. ზემოთ მითითებული დებულების პირველი წინადადება, სწორედ ამ გარემოებაზე მიუთითებს.

გარდა ამისა, პირის მიერ ნების გამოვლენის ვალის აღიარებად მიჩნევისათვის იგი უნდა აკმაყოფილებდეს რიგ კრიტერიუმებს. პირველი, ნების გამოვლენიდა- ნათლად უნდა იკვეთებოდეს, რომ ვალის ამღიარებელს გააჩნია კრედიტორის ვალი. ასეთი ნების გამოვლენა ერთმნიშვნელოვნად უნდა მიუთითებდეს ვალის არსებობაზე. წერილობითი ფორმით არსებული დოკუმენტით გარკვევით უნდა იკითხებოდეს ვალდებულების არსი, მოცემულ შემთხვევაში - გადასახდელი თა-ხის ოდენობა. ამგვარი ტიპის ხელწერილში, დაუშვებელია ისეთი ფრაზების მითითება, რომლებიც ბუნდოვან-ს ა-გაურკვეველს გახდის მის შინაარსს. ამდენად, ასეთ შემთხვევაში, ყოველი ეჭვი უნდა გადაწყდეს მოვალის სასარგებლოდ. რაც შეეხება მეორე კრიტერიუმს, იგი მოიცავს ამღიარებლის მზადყოფნას, შეასრულოს მის მიერ ნაკისრი ვალდებულება დადგენილ დროში. ამგვარი დათქმა, თავისთავად, არ გულისხმობს იმ გარემოებას, რომ ვალდებული პირი შეზღუდულია კონკრეტული თარიღით, არამედ ის შეიძლება ასევე რაიმე მოვლენას უკავშირდებოდეს. მთავა---, რომ მკაფიოდ იქნეს ჩამოყალიბებული მოვალის მიერ გა-საზღვრულ ვადებში ვალდებულების შესრულების სურვილი და რაც არსებითი და მნიშვნელოვან-ია ვალის აღიარება, როგორც გარიგება, უნდა იყოს მხარის უშუალო ნების გამოხატულება და მისი დამოუკიდებელი მოქმედების შედეგი - ხელწერილი თუ ობიექტურად არსებული დოკუმენტი უნდა იყოს შედგენილი და უნდა ასახავდეს მხარის სურვილს, დამოუკიდებელ ნებას, შეასრულოს არსებული ვალდებულება.

გა-სახილველ შემთხვევაში მართალია, შედარების აქტით მითითებულია, რომ მენეჯმენტ კომპა-იის მიმართ დამკვეთის დავალია-ება შეადგენს 17670.19 ლარს, მაგრამ არ არის მითითებული მისი მზაობა გადახდაზე და პერიოდი, რა პერიოდშიც უნდა მოხდეს აღნიშნული დავალია-ების დაფარვა. შესაბამისად, აღნიშნული შედარების აქტი თავისი შინაარსით ვერ მიიჩნევა ვალის აღიარების დამადასტურებელ დოკუმენტად.

ამასთან, მოსარჩელის მიერ ვერ იქნა წარმოდგენილი პირვა-დელი საბუღალტრო დოკუმენტები, რაც აღნიშნული ოდენობით დავალია-ების დაა-გარიშებას დაედო საფუძვლად. ა-უ ვარგისი მტკიცებულება, რომელიც სასამართლოს მიერ შეფასდებოდა ერთის მხრივ, როგორც მოთხოვილი თა-ხის 17670.19 ლარის დაა-გარიშების საფუძვლად და მეორეს მხრივ, როგორც მოპასუხის მიერ წარმოდგენილი აუდიტის დასკვნის საპირწონე მტკიცებულებად.

საგულისხმოა ის გარემოება, რომ აუდიტის დასკვნის და-ართით, შპს“ვე---ას“ მიერ მიღებული შპს“ფ-----იდა-“ წარმოდგენილ ა-გარიშფაქტურებისა და შპს „ვე---ადა-“ გადახდილი თა-ხების შესახებ ა-გარიშის ბარათით, რომელიც აუდიტის დასკვნის თა-ახმად დაეყრდნო პირველად საბუღალტრო დოკუმენტებს, ასა-აზღაურებული თა-ხის

ოდენობა შეადგენს 21 774,37 ლარს, საიდა-აც ა-აზღაურებულია 17 000,25 ლარი (რაც ასევე დადასტურებულია 2016 წლის 11 მარტის შეადარების აქტით) და ასა-აზღაურებული თა-ხა შეადგენს 4774,11 ლარს.

საქმეში წარმოდგენილი დოკუმენტების მიღება-ჩაბარების აქტით სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ შპს „ფა-----“ ბუღალტერმა გადასცა, ხოლო შპს „ვე---ას“ დირექტორმა ჩაიბარა შპს „ვე---ას“ საბუთები: ხელფასის უწყისები, 2015 წლის ხელშეკრულებები და ფინა-სური საბუთები.

რაც იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე მიუთითებს, რომ აუდიტის დასკვნის ა-გარიშის ბარათი შპს „ფა-----“ მიერ შპს „ვე---ას-ის“ გადაცემული ფინა-სური დოკუმენტების საფუძველზე იქნა მომზადებული. საწინააღმდეგოს მტკიცების ტვირთი შპს „ფ-----მა“ ვერ ზიდა

ამდენად, მოსარჩელემ ვერ დაადასტურა მის მიმართ არსებული დავალია-ების ფაქტი მოთხოვნილი ოდენობით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- შედარების აქტი (ს.ფ. 25-27)
- დოკუმენტების მიღება-ჩაბარების აქტი (ს.ფ.124)
- აუდიტის დასკვნა (ს.ფ.167-176)
- ა-გარიშის ბარათი(ს.ფ.186)

3.2.4. სასამართლო ვერ გაიზიარებს შპს „ვე---ას“ მიერ შეგებებულ სარჩელში მითითებულ გარემოებას, რომ მას შპს „ფა-- ლა-- თბილისის“ მხრიდა- კომპა-იის მმართველობის პერიოდში არაკეთილსინდისიერი მმართველობით მიაღმა ზია-ი.

ა) მეიჯარე შპს „მო-----ა“-ს და მოიჯარე შპს „ვე---ა“-ს შორის 2011 წლის 8 აგვისტოს დაიდო ხელშეკრულება, რომლის 3.1. პუნქტის მიხედვით, საიჯარო ფართის (ქ. თბილისი, დიღმის ნაკვეთი N34/513) სარგებლობისათვის მხარეები თა-ხმდებიან-, რომ იჯარის ხელშეკრულების ძალაში შესვლის მომენტიდან- პირველი 4 თვის მა-ძილზე საიჯარო ქირა გა-ისაზღვრა 6000 აშშ დოლარის ოდენობით. მომდევნო 8 თვის გა-მავლობაში კი 9500 აშშ დოლარის ოდენობით, ხოლო მეორე საიჯარო წლიდან- მოყოლებული 9000 აშშ დოლარის ოდენობით.

იჯარის ხელშეკრულების 3.2 პუნქტით მხარეები შეთა-ხმდნენ, რომ წინამდებარე ხელშეკრულების ძალაში შესვლიდან- 2 წლის გა-მავლობაში საიჯარო ქირა გა-ისაზღვრებოდა 3.1. პუნქტის მიხედვით, ხოლო შემდგომ ორწლია-ი პერიოდის დაწყებიდან- 5 კალენდარული დღის ვადაში მეიჯარე უფლებამოსილი იყო გადაეხადა საიჯარო ქირის ოდენობისთვის არსებული ფასი 11 %-ია-ი ცვლილების ფარგლებში, თუმცა საიჯარო ქირის ოდენობა არ შეიძლებოდა ყოფილიყო 10 000 აშშ დოლარზე მეტი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2011 წლის 08 აგვისტოს ხელშეკრულება (ს.ფ. 117-122)

ბ) მეიჯარე შპს „მო-----ა“-ს და მოიჯარე შპს „ვე---ა“-ს შორის 2015 წლის 10 ივლისს დაიდო დამატებითი შეთანხმება, რომლის თა-ახმად მხარეები თა-ხმდებიან-, რომ 2015 წლის 1 ივნისიდან-2015 წლის 1 ოქტომბრამდე იჯარის ღირებულება გა-ისაზრება 8500 აშშ დოლარის ოდენობით დღგ-ს ჩათვლით; ექვივალენტს ლარში გადახდის დღისთვის ეროვნული ბა-კის მიერ დადგენილი ოფიციალური გაცვლითი კურსის შესაბამიად, ხოლო 2015 წლის 1 ოქტომბრიდან- 2016 წლის 1 ოქტომბრამდე იჯარის ღირებულება გა-ისაზრდება 10375 აშშ დოლარის ოდენობით დღგ-ს ჩათვლით, ექვივალენტს ლარში გადახდის დღისთვის ეროვნული ბაკის მიერ დადგენილი ოფიციალური გაცვლითი კურსის შესაბამისად.

მხარეები თა-ხმდებიან-, რომ ჯამური დავალია-ება შეადგენს 19637.41 აშშ დოლარს დღგ-ს ჩათვლით, რომლის დაფარვაც მოხდება შემდეგი გრაფიკის მიხედვით: 2015 წლის 10 ივლისამდე მოხდება 8500 აშშ დოლარის გადახდა ექვივალენტის ლარში გადახდის დღისთვის ეროვნული ბა-კის მიერ დადგენილი ოფიციალური გაცვლითი კურსის შესაბამისად დღგ-ს ჩათვლით. 2015 წლის 15 ივლისამდე მოხდება 2637.41 აშშ დოლარის გადახდა ექვივალენტის ლარში გადახდის დღისთვის ეროვნული ბა-კის მიერ დადგენილი ოფიციალური გაცვლითი კურსის შესაბამისად დღგ-ს ჩათვლით. 2015 წლის 30 ივლისამდე მოხდება 8500 აშშ დოლარის გადახდა ექვივალენტის ლარში გადახდის დღისთვის ეროვნული ბა-კის მიერ დადგენილი ოფიციალური გაცვლითი კურსის შესაბამისად დღგ-ს ჩათვლით; მხარეები თა-ხმდებიან-, რომ 2015 წლის 1 მაისიდან- 2015 წლის 1 აგვისტომდე არსებული საიჯარო დავალია-ებასთან- დაკავშირებით არ გამოიყენებენ ხელშეკრულებით და შესაბამისი და-ართებით გათვალისწინებულ პირგასამტეხლოებს და საჯარიმო სა-ქციებს. მხარეები თა-ხმდებიან-, რომ 2015 წლის აგვისტოს საიჯარო ქირა გადახდილი იქნება არაუგვიანეს 2015 წლის 15 აგვისტოსი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- დამატებითი შეთანხმება ხელშეკრულება 2011 წლის 08 აგვისტოს (ს.ფ. 158-159)

იმ დროს, როდესაც შპს „ფა-----მა“ დაიწყო შპს „ვე---ა“-ს მენეჯმენტზე ზრუნვა, კომპა-იამ დაიწყო თა-ხების მობილიზება კომპა-იაში, რათა მძიმე ფინან-სურ მდგომარეობაში მყოფი კომპა-ია გაეცოცხლებინა. მხარეთა შორის გაფორმებული დამატებითი შეთანხმება ცხადყოფს, რომ 2015 წლის 1 ივნისიდან- 2015 წლის 1 ოქტომბრამდე იჯარის ღირებულება შემცირდა 8500 აშშ დოლარამდე, რაც გულისხმობს იმას, რომ მოსარჩელემ მოახერხა და შპს „ვე---ა“-ს იმ პერიოდში, როდესაც მენეჯმენტ კომპა-ია ცდილობდა თა-ხების აკუმულირებას და შპს „ვე---ა“-ს ფინან-სური მდგომარეობის და გაყიდვების

გაუმჯობესებას, მეიჯარესთა- მიღწეული შეთა-ხმებით შპს „ვე---ა“-ს დაუზოგა 6000 აშშ დოლარი, რაც წარმოადგენს 1 ივნისიდან- 1 ოქტომბრამდე პერიოდში 1500 აშშ დოლარით იჯარის საფასურის შემცირებით ჯამურად დაზოგილ თანხას. ხოლო 2015 წლის 1 ოქტომბრიდან- 2016 წლის 1 ოქტომბრამდე იჯარის ღირებულება გა-ისაზღვრა 10375 აშშ დოლარით, რაც გულისხმობს იმას, რომ შემდეგი ერთი წლის მა-ძილზე იმ პერიოდისათვის, რაც მეიჯარემ მოიჯარეს მისცა რათა ამ უკა-ასკნელს დაეზოგა თა-ხები და აღნიშნული თა-ხები მოეხმარა გაყიდვების გაუმჯობესებისათვის, ამის სა-აცვლოდ მოიჯარემ უკვე არსებულ 10000 აშშ დოლარზე (იჯარის საფასურზე) დაუმატებდა 375 აშშ დოლარს ყოველთვიურად, რაც ჯამში კომპა-იისთვის წარმოადგენდა მომგებიან-გარიგებას რადგან- 375 აშშ დოლარის ყოველთვიურად დამატება ერთი წლის მა-ძილზე გულისხმობდა ჯამში 4500 აშშ დოლარის გადახდას, რითაც კომპა-იამ მიიღო სარგებელი 1500 აშშ დოლარი. 2015 წლის 1 მაისიდან- ორი თვის მა-ძილზე მეიჯარემ ასევე არ მოითხოვა საფასური იჯარის და აღნიშნული დავალია-ების დაფარვის შესაძლებლობა მოიჯარეს მისცა დამატებით შეთა-ხმებაში გა-საზღვრული გრაფიკის მიხედვით. **შესაბამისად, დადგენილია, რომ იჯარის ქირის თუნდაც მცირე ხნით შემცირებამ გამოიწვ-ხარჯების შემცირება და მოგების გაზრდა, რაც ვერ ჩაითვლება კომპა-იის მიმართ ზიანის მომტა- საქმია-ობად.**

ზემოაღნიშნული მიუთითებს, რომ შპს „ფა-----ი“, როგორც მე-----ა ზიანის მომტა- გა-ზრახ ქმედებებს კი არ ა-ხორციელებდა, არამედ ყოველნაირად ცდილობდა გაყიდვების გაზრდას და ავეჯის ახალი კოლექციის შეძენას. ასევე მოხდა ძველი ავეჯის ჩამოფასება და კლიენტურის მოზიდვა გაყიდვების გაზრდის მიზნით, რაც დადგენილია საქმეში წარმოდგენილი შიდა გა-ვადებების მასალით.

საქმის გა-ხილვის დროს დადგენილი იქნა, რომ შპს „ფა-----ი“-ს თა-ამშრომლის მიერ ნამდვილად მოხდა დივნის შეძენა, თუმცა აღნიშნული დივა-ი იდო ავეჯის სახლის ჰოლში, რომელსაც იყენებდნენ თა-ამშრომლები და სხვა პირები დასაჯდომად, იყო მეორად მდგომარეობაში მისი გაყიდვის მომენტში და მისი გაყიდვა არსებული ცვეთის გათვალისწინებით გა-ხორციელდა თავდაპირველ ფასზე ნაკლებ ფასად. აღნიშნული კი ვერ გამოდგება შპს „ფა-----ი“-ს მიერ ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებების არაკეთილსინდისიერად და არაჯეროვნად შესრულების ფაქტის დასადასტურებად.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- მხარეთა ახსნა-გა-მარტებები
- აუდიტორული დასკვნა (ს.ფ 167-176)
- შიდა გა-ვადებები (ს.ფ. 283-308).

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლის შესაბამისად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თა-აბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით დაასაბუთონ თავ--ნთი მოთხოვნები, უარყონ ა- გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. სასამართლომ უნდა გა-საზღვროს, თუ რომელ მხარეს ეკისრება ამ ფაქტის მტკიცების ტვირთი და ფაქტის დაუმტკიცებლობის არახელსაყრელი შედეგები უნდა დააკისროს იმ მხარეს, რომელსაც ამ ფაქტის დამტკიცება ევალებოდა.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის თა-ახმად, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოება-ი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-გა-მარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით. საქმის გარემოება-ი, რომლებიც კა-ონის თა-ახმად, უნდა დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით. აღნიშნული ნორმა ასახავს სამოქალაქო სამართალში მოქმედ ზოგად პრინციპს „მტკიცების ტვირთი ეკისრება მას, ვინც ამტკიცებს და არა მას, ვინც უარყოფს“ - „affirmanti, non legati, incumbit probatio“.

3.2.5. სასამართლო დადგენილად მიიჩნევა იმ გარემოებას, რომ საქმეში წარმოდგენილი დასკვნა არ ასახავს სრულად არსებულ მდგომარეობას იმ პერიოდის მა-ძილზე, როდესაც მოსარჩელეს ებარა შპს „ვე---ა“-ს მენეჯმენტი.

დასკვნაში გა-ხილულია 2015 წლის 1 მაისამდე არსებული მდგომარეობაც, მაშინ როცა მხარეთა შორის ხელშეკრულება დაიდო 2015 წლის 01 მაისს. დასკვნაში არ ჩა-ს 2015 წლის 1 მაისიდან- 31 დეკემბრამდე დაა-გარიშებული მოგება და მოსარჩელის კუთვნილი დავალია-ების გაა-გარიშების ბაზა. აუდიტორს არ მოუხდენია მოგება-ზარალის დაა-გარიშება, **მა- მოახდინა საბუღალტრო პროგრამის შერჩევითი შედარება საგადასახადო დეკლარაციებთან- და არა მთლიან-ი ბაზის შესწავლით საქმის გამოკვლევა.** დასკვნაში აღნიშნულია, რომ აუდიტები 1 მაისიდან- 31 დეკემბრამდე სალაროში ფულის შემოსავალს და გასავალს არ ეთა-ხმებიან-, მაშინ როცა ბუღალტრული გატარებების შემოწმება მოხდა **შერჩევითი პრინციპით** ა-უ ყოველი 5 ა- 10 ბუღალტრული საბუთი ა- გატარება აქვს შემოწმებული და არა მთლიან-ი ბაზა.

საქმეზე სპეციალისტის სახით დაკითხულმა ვა-ო ხვ-----მა გა-მარტა, რომ

საგადასახადო შემოწმება ჩატარდა 2015 წლის 1 იანვარი - 2016 წლის 1 იანვრამდე პერიოდზე. გამოკვლევა დაეყრდნო შპს „ფა-----ი“-ს მიერ „ვე---ა“-სთვის მიწოდებულ ა-გარიშფაქტურებს და შპს „ვე---ა“-ს გადახდილ თანხებს. შპს „ფა-----ი“-ს მიერ წარდგენილი იქნა ა-გარიშფაქტურები თუ რა თანხები ეკუთვნოდა თვეების მიხედვით.

საქმის გამოკვლევის შედეგად დადგენილია და აუდიტორულ დასკვნაში არ არის მითითებული, რომ შპს „ვე---ა“ ფუნქციონირებს საწარმოს დამფუძნებლების მიერ გაცემული სესხით და დამფუძნებლების მიერ წაღებული ავეჯი და ფულადი გატა-ები თუ ვალის ჩამოწერა ახლობლებიდან- გა-იხილება, როგორც სესხის ძირის დაბრუნება და არ იბეგრება.

ასევე საქმის მასალით და მოწმე ხა-----ს სვ-----ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 1 მაისამდე პერიოდში შპს „ვე---ა“-ს საქმიანობას არ მართავდა შპს „ფა-----ი“ და მის მიერ და-იშნული დირექტორი. აღნიშნული მართვა ხორციელდებოდა 2015 წლის 1 მაისიდან- 2016 წლის 1 მაისამდე პერიოდში.

3.2.6. სასამართლო ასევე ვერ გაითვალისწინებს შპს „ვე---ა“-ს წარმომადგენლის მოსაზრებას, რომ შპს „ფა-----ი“-ს მხრიდან- არასწორი და არაკეთილსინდისიერი მართვის და დარღვევების გამო 2015 წლის საგადასახადო წელს დამატებით დაერიცხა 23131 ლარი და მენეჯმენტ კომპა-იის მხრიდან- საგადასახადო ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო მოსარჩელემ შესაძლოა მიიღოს მნიშვნელოვანი ზიანი, როგორც დარიცხული თანხის, ასევე საგადასახადო საურავის და ჯარიმის სახით.

აღნიშნული თანხა დაა-გარიშებულია აუდიტორულ დასკვნაზე დაყრდნობით, ხოლო აუდიტორული დასკვნა როგორც უკვე აღინიშნა არ ასახავს რეალურ მდგომარეობას, შესრულებულია შერჩევით პრინციპზე დაყრდნობით და **არ მომხდარა მთლიან-ი ბაზის შესწავლით საქმის გამოკვლევა.** ასევე არ არის წარმოდგენილი იმის დამადასტურებელი მტკიცებულებები, რომ აღნიშნული თანხა შპს „ვე---ა“-ს დაერიცხა შპს „ფა-----ი“-ს ბრალეული ქმედებით. შესაბამისად, არ არსებობს აღნიშნული მოთხოვნის დაკმაყოფილების ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძველი.

სამოტივაციო ნაწილი

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

სასამართლო საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების, მხარეთა ახსნა-გამარტებების ურთიერთშეჯერების საფუძველზე მიიჩნევა, რომ შპს „ფა-----“ თავდაპირველი სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ; ხოლო

შპს „ვე---ას“ შეგებებულ სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს;

5. კა-ონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვა-ელა

სამოქალაქო კოდექსის 316-ე, 317-ე, 408-ე, 361-ე, 394-ე, 629-ე, მუხლებით;
„მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კა-ონის მე-2 და მე-9 მუხლები;
სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 და 102-ე მუხლები

6. სამართლებრივი შეფასება

6.1. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 316.1 მუხლის თა-ახმად, ვალდებულების ძალით კრედიტორი უფლებამოსილია მოსთხოვოს მოვალეს რაიმე მოქმედების შესრულება, ამავე კოდექსის 317-ე მუხლის პირველი ნაწილის თა-ახმად ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მხარეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზია-ის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ა- კა-ონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლებიდან.

ხელშეკრულება ვალდებულების წარმოშობისათვის ყველაზე გავრცელებული საფუძველია. ხელშეკრულება ეს არის მხარეთა შეთა-ხმება მათი ურთიერთობის არსებით და მნიშვნელოვან- მომენტებზე, რომელიც გავლენას ახდენს მათ უფლება-მოვალეობების წარმოშობაზე.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ გა-სახილველი დავა ნარდობის სამართლებრივი ურთიერთობის მომწესრიგებელი ნორმების საფუძველზე უნდა შეფასდეს.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 629-ე მუხლის თა-ახმად, ნარდობის ხელშეკრულებით მენარდე კისრულობს, შეასრულოს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული სამუშაო, ხოლო შემკვეთი ვალდებულია გადაუხადოს მენარდეს შეთა-ხმებული საზღაური.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 01 მაისს შპს „ფა-- ლა-- თბილისსა“ და შპს „ვე---ას“ შორის დაიდო მართვის შესახებ მომსახურების ხელშეკრულება. ასევე დადგენილია, რომ მოსარჩელემ გა-ახორციელა აღნიშნული ხელშეკრულებით გათვალისწინებული მომსახურება, რომლის საფუძველზე მხარეთა შორის გაფორმდა შედარების აქტი.

სასამართლოს მიაჩნია, რომ გი-----ი კოკიას როგორც შპს „ვე---ას“ დირექტორს, უფლება ჰქონდა აღნიშნულ შედარების აქტზე ხელი მოეწერა. საქმეში წარმოდგენილი მასალებით დასტურდება, რომ აღნიშნული ხელმოწერის მომენტისთვის გი-----ი კო---ა კვლავ წარმოადგენდა მოპასუხე კომპა-იის დირექტორს და ამ დროისთვის მისი გათავისუფლება დაკავებული თა-ამდებობიდან- არ მომხდარა.

„მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის თა-ახმად, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოებაში ხელმძღვა-ელობის უფლება აქვს დირექტორს, თუ წესდებით სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული. ამავ მუხლის მეორე ნაწილით კი, ხელმძღვა-ელობის უფლებამოსილება გულისხმობს უფლებამოსილების ფარგლებში საწარმოს სახელით გადაწყვეტილებების მიღებას, ხოლო წარმომადგენლობითი უფლებამოსილება გულისხმობს საწარმოს სახელით გამოსვლას მესამე პირებთან- ურთიერთობაში.

„მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, ხელმძღვა-ელობის უფლებამოსილება გულისხმობს წარმომადგენლობით უფლებამოსილებას, თუ პარტნიორთა შეთანხმებით (წესდებით) სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული.

კონკრეტულ შემთხვევაში, როგორც მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების რეე---რიდა- ამონაწერით ირკვევა, სადავო პერიოდში შპს „ფა-----ი“-ს ხელმძღვა-ელობასა და წარმომადგენლობაზე უფლებამოსილი პირი იყო გი-----ი კო---ა.

6.2. ამასთან, სასამართლო არ იზიარებს მხარეთა შორის ხელმოწერილ შედარების აქტის შინაარსს. სასამართლომ გადაწყვეტილების 3.2.3. პუნქტით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ **მოსარჩელის მიერ ვერ იქნა წარმოდგენილი პირვა-დელი საბუღალტრო დოკუმენტები, რაც 17 670.19 ლარის ოდენობით დავალია-ების დაა-გარიშებას დაედო საფუძვლად. ა-უ ვარგისი მტკიცებულება, რომელიც სასამართლოს მიერ შეფასდებოდა ერთის მხრივ, როგორც მოთხოვილი თა-ხის 17670.19 ლარის დაა-გარიშების საფუძვლად და მეორეს მხრივ, როგორც მოპასუხის მიერ წარმოდგენილი აუდიტის დასკვნის საპირწონე მტკიცებულებად.**

საგულისხმოა ის გარემოება, რომ აუდიტის დასკვნის და-ართით, შპს“ვე---ას“ მიერ მიღებული შპს“ფ-----იდა-“ წარმოდგენილ ა-გარიშფაქტურებისა და შპს „ვე---ადა-“ გადახდილი თა-ხების შესახებ ა-გარიშის ბარათით, რომელიც აუდიტის დასკვნის თა-ახმად დაეყრდნო პირველად საბუღალტრო დოკუმენტებს, ასა-აზღაურებელი თა-ხის ოდენობა შეადგენს 21 774,37 ლარს, საიდა-აც ა-აზღაურებულია 17 000,25 ლარი (რაც ასევე დადასტურებულია 2016 წლის 11 მარტის შეადარების აქტით) და ასა-აზღაურებელი თა-ხა შეადგენს 4774,11 ლარს.

საქმეში წარმოდგენილი დოკუმენტების მიღება-ჩაბარების აქტით სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ შპს “ფა-----ი” ბუღალტერმა გადასცა, ხოლო შპს“ვე---ას“ დირექტორმა ჩაიბარა შპს“ვე---ას“ საბუთები: ხელფასის უწყისები, 2015 წლის ხელშეკრულებები და ფინა-სური საბუთები.

რაც იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე მიუთითებს, რომ აუდიტის დასკვნის ა-გარიშის ბარათი შპს „ფა-----“ მიერ შპს „ვე---ასთვის“ გადაცემული ფინანსური დოკუმენტების საფუძველზე იქნა მომზადებული. საწინააღმდეგოს მტკიცების ტვირთი შპს „ფ-----მა“ ვერ ზიდა

ამდენად, სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებით დადგენილია, შპს „ფა-----“ მიერ გახორციელებული მომსახურების საფასური შეადგენს 4 774,11 ლარს, რომლის გადახდაც უნდა დაეკისროს მოპასუხე შპს „ვე---ას“.

6.3. სასამართლოს მიაჩნია შპს „ვე---ას“ მიერ შეგებებულ სარჩელში ჩამოყალიბებული მოთხოვნები უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

„მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის მე-6 პუნქტით დირექტორები საზოგადოების საქმეებს უნდა გაუძღვნენ კეთილსინდისიერად, კერძოდ, ზრუნავდნენ ისე, როგორც ზრუნავს ა-ალოგიურ თა-ამდებობაზე და ა-ალოგიურ პირობებში მყოფი ჩვეულებრივი, საღად მოაზროვნე პირი და მოქმედებდნენ იმ რწმენით, რომ მათი ეს მოქმედება ყველაზე ხელსაყრელია საზოგადოებისთვის. თუ ისინი არ შეასრულებენ ამ მოვალეობას, საზოგადოების წინაშე წარმოშობილი ზიანისათვის პასუხს აგებენ სოლიდარულად, მთელი თავისი ქონებით, პირდაპირ და უშუალოდ.

სასამართლო მიიჩნევს, რომ საზოგადოების დირექტორის გი-----ი კო---ას მიერ თავისი უფლება მოვალეობის შესრულებასთან და საზოგადოებისათვის მიყენებულ ზიანთან მიმართებაში დირექტორის ბრალეულობის დადასტურების მტკიცების ტვირთი ეკისრება შეგებებული სარჩლით მოსარჩელეს. შესაბამისად, შეგებებული სარჩლით მოსარჩელეს და მის წარმომადგენელს უნდა მიეთითებინა და დაემტკიცებინა, რომ მოპასუხის ქმედება არის მართლსაწინააღმდეგო, ამ ქმედებამ გამოიწვ-- ზიანი კონკრეტული ოდენობით და ქმედებასა და დამდგარ ზიანს შორის არსებობს მიზეზობრივი კავშირი. მოსარჩელე მოითხოვს ზიანის ა-აზღაურებას იმის საფუძველზე, რომ შპს „ფა-----ი“-ს მხრიდან არასწორი და არაკეთილსინდისიერი მართვის და დარღვევების გამო 2015 წლის საგადასახადო წელს დამატებით დაერიცხა 23131 ლარი და მენეჯმენტ კომპაიის მხრიდან საგადასახადო ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო მოსარჩელემ შესაძლოა მიიღოს მნიშვნელოვანი ზიანი, როგორც დარიცხული თა-ხის, ასევე საგადასახადო საურავის და ჯარიმის სახით.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თა-ახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თა-აბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავ-ნთი მოთხოვნები, უარყონ ა-

გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე გა-საზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ა- რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები.

როგორც უკვე აღინიშნა სასამართლოს მიერ, შპს-ს ხელმძღვა-ელობისა და წარმომადგენლობითი უფლებამოსილება გააჩნია დირექტორს. „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კა-ონის ზემოთ ხსენებული მუხლის მე-2 პუნქტის თა-ახმად, ხელმძღვა-ელობის უფლებამოსილება გულისხმობს უფლებამოსილების ფარგლებში საწარმოს სახელით გადაწყვეტილებების მიღებას.

სასამართლო გა-მარტავს, რომ საწარმოს მართვის პროცესში დირექტორის მიერ მიღებული ბიზნეს გადაწყვეტილება დაცულია ბიზნეს გადაწყვეტილებათა მართებულობის პრინციპით (*business judgement rule*), რაც ნიშნავს, რომ კა-ონმდებელი დირექტორისაგა- მოითხოვს მიიღოს ისეთი გადაწყვეტილებები, რომლებიც გამოიწვევს კომპა-იის მოგების გაზრდას. აღნიშნული გადაწყვეტილებები შეიძლება იყოს მაღალი რისკის მატარებელიც და მცდარიც, თუმცა „ბიზნეს გადაწყვეტილების მართებულობის“ პრეზუმფციიდა-გამომდინარე, თუ ხელმძღვა-ელი კეთილგონიერების ფარგლებში მოქმედებს იმ რწმენით, რომ მისი გადაწყვეტილება მიღებულია საზოგადოების საუკეთესო ინტერესების დაცვის მიზნით და ამ გადაწყვეტილების მიღებისას იგი ინფორმირებული იყო იმ ზომით, რაც მას, მოცემულ ვითარებაში საკმარისად მიაჩნდა, ამ გადაწყვეტილების შედეგებისათვის კომპა-იის დირექტორი დაცულია პირადი პასუხისმგებლობისაგა-.

კა-ონის ზემოაღნიშნული 9.6 მუხლი დირექტორს ზრუნვისა და ერთგულების მოვალეობას აკისრებს, რაც გადაწყვეტილების მიღების პროცესის შეფასების ერთგვარი საშუალებაა. ხსენებული ფიდუციური ვალდებულებები ხელმძღვა-ელ პირს/დირექტორს ავალდებულებს მიიღოს გადაწყვეტილება კომპა-იის სასარგებლოდ და არა საკუთარი ინტერესების შესაბამისად. სხვა შემთხვევაში, Business Judgment Rule-იც (სამეწარმეო გადაწყვეტილებათა თავისუფლება) კი კერ გაათავისუფლებს მას იმ პასუხისმგებლობისგა-, რაც მოყვება ფიდუციური ვალდებულებების დარღვევას, კერძოდ ზია-ის ა-აზღაურების ვალდებულებისგა-.

6.4. სასამართლო კერ გაიზიარებს შეგებებული სარჩელით მოსარჩელის მიერ წარმოდგენილ 2017 წლის 8 დეკემბრის აუდიტორულ დასკვნას შპს „ფა-----“ მიერ შპს „ვე---ასთვის“ მიყენებული ზია-ის თაობაზე. კერძოდ, მოცემული აუდიტორული დასკვნის მიხედვით, შპს „ფა-----“ მიერ არ იბეგრებოდა პარტნიორებზე გაცემული დივიდენდები, არ ხდებოდა გარკვეული ინფორმაციის დეკლარირება და ასევე ადგილი ჰქონდა სხვა სახის საგადასახადო დარღვევებს. აღნიშნულის გამო შპს „ვე---ას“ მიმართ შესაძლოა

დამდგარიყო საგადასახადო სამართლებრივი პასუხისმგებლობა. აღნიშნული კი წარმოადგენდა კომპა-იისთვის სამომავლო შესაძლო ზია-ს.

სასამართლოს მიაჩნია, რომ აღნიშნული არგუმენტი უსაფუძვლოა. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 408-ე მუხლის პირველი ნაწილის თა-ახმად, იმ პირმა, რომელიც ვალდებულია აა-აზღაუროს ზია-ი, უნდა აღადგინოს ის მდგომარეობა, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დამდგარიყო ა-აზღაურების მავალდებულებელი გარემოება.

სამოქალაქო კოდექსის 394-ე მუხლის პირველი ნაწილით, მოვალის მიერ ვალდებულების დარღვევისას კრედიტორს შეუძლია მოითხოვოს ამით გამოწვეული ზია-ის ა-აზღაურება. ეს წესი არ მოქმედებს მაშინ, როცა მოვალეს არ ეკისრება პასუხისმგებლობა ვალდებულების დარღვევისათვის.

აღნიშნული ნორმებიდან გამომდინარე, ა-აზღაურებას ექვემდებარება მიყენებული და არა მომავალში შესაძლო მიყენებული ზია-ი. ამდენად, შპს „კე---ას“ მოთხოვნა შესაძლო სამომავლო ზია-ის ა-აზღაურებასთან დაკავშირებით უსაფუძვლოა.

გარდა ამისა, 2017 წლის 8 დეკემბრის აუდიტორულ დასკვნაში მითითებული საგადასახადო დარღვევები შეეხება 2015 წლის პერიოდს. საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თა-ახმად, გადასახადის გადამხდელისათვის გადასახადის თა-ხის დარიცხვისა და საგადასახადო ვალდებულების შესახებ საგადასახადო მოთხოვნის წარდგენის ხა-დაზომულობის ვადაა 3 წელი, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, იმ შემთხვევაშიც, თუ შპს „ფა-----“ მიერ ჩადენილია საგადასახადო სამართალდარღვევა, პასუხისმგებლობა დღეს ვეღარ დადგება ხა-დაზომულობის ვადის გასვლის გამო. შესაბამისად, ამ მიმართებით სახეზე არ არის ზია-ი.

სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს, შპს „კე---ას“ შეგებებულ სარჩელში გა-ვითარებულ მოსაზრებას, რომ მენემჯმენტი კომპა-იის მართვის პერიოდში საქონლის რეალიზაცია მიმდინარეობდა მნიშვნელოვან-ი დარღვევებით, კერძოდ: საქონლის რეალიზაციისას მე-----ის მხრიდან დაუდევრად დადებული ფიზიკურ პირებთან (მყიდველებთან) შიდა გა-ვადების ხელშეკრულებები, ასევე არ არის არა-აირი ღონისძიება გატარებული შიდა გა-ვადების ხელშეკრულებით რეალიზებული საქონლის გადასახდელი საფასურის ამოღებაზე, რის გამოც მოსარჩელე შპს „კე---ა“-მ მიიღო მნიშვნელოვან-ი ზარალი ამოუღებელი თა-ხების გამო, კერძოდ, დარჩენილია დავალია-ება: შპს „სა-ე“-500 ლარი; ფიზიკური პირი და-----ძე-2400 ლარი; და-----ი-5700 ლარი; მა-----ძე-1600 ლარი; და-----ნი-830

ლარი; მა-----აძე-700 ლარი; ელ-----ე-1517 ლარი; ალ-----ე ქი-----
ი-1465 ლარი; თა-----ძე-4361 ლარი; პა-----ია-909 ლა--- დარჩენილი
დავალია-ება. აღნიშნულ შემთხვევაში დავალია-ებამ შეადგინა ჯამში 16052
ლარი.

ის რაც აუდიტორული კვლევით არ შესწავლილა შიდა გა-ვადების
ხელშეკრულებებით მიუღებელმა შემოსავალმა და ზარალმა შეადგინა
შემდეგი: თა-----ი-1950 აშშ დოლარი (4738,5 ლარი); თე-----ი-
10000 ლარი; და-----ი-380 აშშ დოლარი (923,4 ლარი); გი-----ე-4000
ლარი; მა---მ გა-----ი-1600 აშშ დოლარი (3888 ლარი); გე-----ია-1836 აშშ
დოლარი (4461 ლარი). ამ შემთხვევაში შპს „ფა-----“ მიერ
თვითღირებულებაზე დაბალ ფასებშია რეალიზებული საქონელი და-----
ეზე, მაშინ როცა საქონლის თვითღირებულება იყო 5049 ლარი, ხოლო გასაყიდი
ღირებულება შეადგენდა 7890 ლარს, ბოჭოიძეზე შესყიდვა გა-ხორციელდა 2945
ლარად, აღნიშნულის გამო კომპა-იამ იზარალა 4945 ლარი (7890-2945=4945).

2017 წლის 8 დეკემბრის აუდიტორულ დასკვნაში ასევე აღნიშნულია, რომ
სათა-ადო ყურადღება არ ექცეოდა გა-ვადებით გაყიდული საქონლის თა-ხის
ამოღებას, არ ხდებოდა ამოუღებელ თა-ხებზე სამართლებრივი ღონისძიებების
გა-ხორციელება.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ მითითებული არგუმენტი ასევე
საფუძველსმოკლებულია. საქმეში არ არის წარმოდგენილი მტკიცებულებები,
თუ რა თა-ხა იქნა დაფარული დღემდე გა-ვადებების პირობებით გაყიდული
საქონლიდა-. ასევე, **გასათვალისწინებელია ის გარემოებაც, რომ
ზოგადად გა-ვადებით საქონლის გაყიდვა წარმოადგენს ჩვეულებრივ
სამეწარმეო რისკს და ამგვარი მეთოდით გაყიდვა ვერ ჩაითვლება ზია-
ის მიყენებად.**

-მოცემულ აუდიტორულ დასკვნაში მითითებულია, რომ შპს „ფა-----
ს“ მიერ გარკვეული ავეჯის რეალიზაცია ხდებოდა თვითღირებულებაზე
ნაკლებ ფასად, რის გამოც შპს „ვე---ას“ მიაღდა ზია-ი.

სასამართლო ვერ დაეთა-ხმება აღნიშნულ საფუძველსაც. კერძოდ, ავეჯის
ღირებულება ზოგადად გა-ისაზღვრება მისი მდგომარეობის მიხედვით. საქმეში
შეგებებული სარჩელით მოსარჩელის მიერ არ არის წარმოდგენილი
მტკიცებულებები ამგვარად გაყიდული ავეჯის მდგომარეობის შესახებ.
შესაბამისად, მხოლოდ ავეჯის დასახელების მითითება საკმარისი არ არის
მისი ფასის გა-საზღვრისათვის. ამდენად, მოთხოვნა ზია-ის ა-აზღაურების
თაობაზე ამ მიმართებითაც დაუსაბუთებელია.

-აუდიტორულ დასკვნაში აღნიშნულია, რომ შპს „ფაინ ლაიფ თბილისის“ მიერ
ხელოვნურად ხდებოდა იჯარის თა-ხის გაზრდა, რითაც ასევე ზია-ი მიაღდა შპს

„ვე---ას“.

საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებით დადგენილია, რომ საიჯარო ქირა დროთა გა-მავლობაში იცვლებოდა და შპს „ფა-----სათვის“ ობიექტის მართვაში გადაცემის დროს შეადგენდა 9 000 აშშ დოლარს, მართვის დროს საიჯარო ქირა ჯერ შემცირდა 8 500 აშშ დოლარამდე, ხოლო შემდეგ გახდა 10 375 აშშ დოლარი. გასათვალისწინებელია ის გარემოებაც, რომ იჯარის ხელშეკრულების ის შინაარსი, რომელზეც თვით შპს „ვე---ა“ შეუთა-ხმდა მეიჯარეს, ითვალისწინებდა საიჯარო ქირის გაზრდას 10 000 აშშ დოლარამდე.

აღნიშნულიდა- გამომდინარე, სასამართლოს მიაჩნია, რომ საიჯარო ქირის შემცირება-გაზრდის თაობაზე საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი იმის დასადგენად, რომ მითითებული გარემოებებით შპს „ვე---ას“ მიადგა ზია-ი. ამდენად, ამ მიმართებითაც შეგებებული სარჩელი დაუსაბუთებელია.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდა- გამომდინარე, სასამართლოს მიაჩნია, რომ შპს „ვე---ას“ მიერ არ იქნა წარმოდგენილი შპს „ფა-----“ მიერ ზია-ის მიყენების შესახებ საკმარისი მტკიცებულებები, რის გამოც შეგებებული სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

7. საპროცესო ხარჯები

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თა-ახმად, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტა-ილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე გათავისუფლებული იყოს სახელმწიფო ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგა-. ვინაიდა- თავდაპირველი სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროს სარჩელზე გადახდილი ბაჟი - 143,15 ლარის გადახდა.

სარეზოლუციო ნაწილი

სასამართლომ იხელმძღვა-ელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-8, 53-ე, 55-ე, 243-244-ე, 248-249-ე, 257-ე, 259¹-ე, 369-ე მუხლებით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. შპს „ფა-----“ სარჩელი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. შპს „ვე---ას“ შპს „ფა-----“ სასარგებლოდ დაეკისროს 4 774, 11

ლარის გადახდა;

3. შპს „ვე---ას“ შპს „ფა-----“ სასარგებლოდ დაეკისროს სარჩელზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის სა-აცვლოდ 143,15 ლარის გადახდა;

4. შპს „ვე---ას“ შეგებებული სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს;

5. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოში დააბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარებიდან- 14 დღის ვადაში, სარეზოლუციო ნაწილი მე-14 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით თბილისის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით.

6. გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება გადაწყვეტილების გამოცხადებას ა- მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან- არა უადრეს 20 და არაუგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს თბილისის რაიონულ (საქალაქო) სასამართლოში და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან- 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

**მოსამართლე
ეცადაშვილი**

თინათინ